

kunde behålla sina råd och påminnelser för sig sjelf.»,

Hvad de 2:ne först anförda yttrandena beträffar, äro de i sig sjelfva så orimliga, att de knappt skulle förtjenat vidröras, om ej det högst obetänksamma, för att icke säga oförsämnda, i att publikt uttala dem påkallade en tillrättavisning. Dessutom trodde jag mig af det sätt hvarpå H:r Avellan vid detta tillfälle uppträdde, samt hvarpå hans ord upptogos, finna att H:r Avellan bland sina kamrater åtnjöt anseende och aktning, hvilken omständighet icke borde missbrukas, för att lemna vigt åt påstående, sådana som de anförda, som dock lätt kan inträffa ||då detta anseende göres gällande|| bland uppbrusande och oefarna Ynglingar. Detta, äfvensom ett bland unga män icke ovanligt missförstånd om betydelsen af en sann frihet, påkallar i s(ynner)het uppmärksamhet för den 3:dje punkten. Det tyckes nemligen icke lätt att förena fordran på personlig frihet med den, att individen bör subordinera under det allmänna. Jag hvarken tilltror mig förmågan att häröfver säga något upplysande, eller vill jag med ett sådant försök falla h(er)rarne besvärlig; men jag tror att en satts, hvarpå all förnuftig samhälls inrättning och hvarje Corporations bestånd beror, icke bland H(er)r(ar)ne skall sakna värtaliga och öfvertygande försvarare. Det är i s(ynner)het de i 3:dje rummet omnämnda yttranden, som förmått mig till detta steg, och anhåller jag hos Tavastländska Afdelningen, att H:r Avellan måtte förbindas att desamma Sanningen till ära inför Afdelningen återkalla, samt att erkänna: det hvarje Student både i tal och uppförande bör göra högsta afseende på den Corps heder och fördelar, som upptagit honom bland sina Medlemmar, äfvensom: att hvar och en Student, då han anser något å färde vara, som förnärmar Corpsens heder eller strider mot dess fördel, icke allenast är berättigad, utan äfven förpliktad att med råd och gerning detsamma förhindra. Hörande det Corpsen till att bedömma om han i oträngdt mål inblandat sig, eller om de, till hvilka hans råd varit riktade, äfven varit förbundna att rätta sig derefter. Jag har äran med djupaste aktning och tillgifvenhet framhärda.

Tavastländska Afdelningens
Ödmjukaste Tjenare
J. V. S:n

156 MINNESTAL ÖVER JAKOB JOHAN PEURON 4. I 1835

HUB, JVS handskriftssamling

Nedslående är för det arma människjo hjertat att skiljas hädan utan de efterlevfandes saknad, utan vännens tårar. Allt för van att se lifvets stig, endast då den vattnas af dessa offer åt sorgen, erbjuda en och annan glädjens blomma, är den tanken människjan ljuf att äfven hennes graf skall af dem fuktas, är för henne liksom en försäkran, att glädjens skörd ännu bortom grafven af dem skall uppammas. Och i sanning sällan bedrar denna förhoppning — säkert har den, som ädelt lefvat och verkat, någon, som känt och värderat hans dygder, säkert hafva dessa lifvande och tröstande berört någon beslätad själ, och sannt är det ord att den, som ingen vän ägt, icke förtjent äga en sådan. Endast på lifvets upphöjdare platser, der gerningens skimmer och glans bländar hopens ögon, och i en tid af upprörda passioner och fanatiskt partisinne, endast då kan egoismen hembäras den hyllning, som bordt egnas den allt umbärande uppfrande dygden.

Säkert har han den yngling, hvilken vi i dag bevisat denna sista tjänst, icke gått ur lifvet, utan förhoppning, att der hafva lemnat några spår af sin tillvaro, om också blott i vänners hjertan. — Och rättvist kunde han hysa den. Redan hvar och en, hvilken i ungdomens blomma träffats af den lia, som skördar för evigheten, väcker medkänsla uti likars, vid slaget bäfvande bröst, och framkallar tåren i människovännens öga. Huru mycket mer om hos honom funnits något, som rättvisat de förhoppningar, hvilka alltid fästas vid den uppblomstrande ungdomen. Och hos den vi i dag sakne fanns äfven detta. Tidigt beröfvad föräldrars hugnande omvårdnad, ja —
 10 än mer — vid vaknad känsla af sin belägenhet, tvungen att begråta det dyrbaraste på jorden, en Far, död för samhället icke för lifvet, utan hopp att någonsin kunna lindra hans bittra öde, upptogs den bortgångne af en man, som ädelt nog, med fadrens post i samhället, äfven trott sig ärfva förbindelsen att vårda hans son. Denne mans omvårdnad belönades ty redan tidigt röjdes hos den bortgångne en outtröttelig flit och arbetsförmåga, som i förening med gynnande själs gåfvor så främjade hans framsteg, att, då han vid 15 års ålder inskrefs vid vårt Universitet, han allmänt erkändes vara den skickligaste bland sina kamrater. Här vändes hans håg förnämligast till den stora forntiden och dess språk, och bland Eder Vördade Lärare finnas dem, som kunna intyga, att han icke var ovärdig att
 20 intränga i dess helgedom. Det var troligen derifrån han hämtade denna ädla värma för allt sannt och skönt, denna fasta ifver, som lät honom glömma hvarje fruktande beräkning, då han i vår lilla krets verkade för något mål, som han erkänt för det rätta. Men hans framåt sträfvande ande förde honom, lockad af den nyare Speculationens öfverensstämmelse med uppenbarelsen, snart till denna. Dock han hann knapt beträda dess förgårdar — kanske var det en dunkel aning att hans stund snart skulle slå som gjorde honom otålig och tvang honom att lemna en väg, för hvilken äfven det längsta människolif är för kortt — han sökte och fann
 30 lugn och öfvertygelse, der så mången sökt och funnit den, i Guds uppenbarade ord, källan till all sanning och ljus, som af honom uppfattadt med barnslig tro och tillförsigt, undanröjde hvarje tvifvel, botade hvarje sår, hvarmed en förderfvad tids gift äfven hade smittat hans rena sinne, och mildrade det ofta skarpa i hans för det rätta nitälskande sinne. Här fann han äfven tröst för lifvets bekymmer, för hvilka han mindre än mången var skonad. Han hade det missödet att se sin välgörare missledd af hans längre vistelse vid Universitetet, hos honom förmoda mindre ädla bevekelsegrunder dertill, och undandraga honom sin hjälpande hand. Sårad men icke nedtryckt arbetade han sjelf för sin bergning, och var genom sin
 40 outtröttliga ihärdighet t. o. m. i stånd att bispringa behöfvande mor och syskon. Synens herrliga gåfva hade han ifrån sin späda barndom endast till hälften njutit och på sednare tider hotades han af det förskräckliga öde att helt och hållet beröfvas densamma. Äfven bröstet var redan länge lidande. Allt ämnen nog till sorg och nedslagenhet. Men för allt fann han tröst uti vår heliga Religions läror som han med hela sin själs värma omfattat. Det var denna hans fasta tro, som ännu i hans sista stunder lät honom hvarken önska lifvet eller döden, ty han hade mod både att lefva och att dö. Det var den som förljufvade dessa stunder gjorde hans sidsta ord till en bön och hans suckar till en stilla slummer, som förde honom till
 50 Fadrens boningar.

Ja skådar ännu Din ande ifrån fridens land ner till det usla jordlifvet, må den, om detta lifvets fröjder nå de förklarade, fröjdas, ty kanske har Ditt lif icke fåfängt flytt, kanske har det väckt någon att liksom Du, för en osäker framtid icke försumma stundens fordringar att som Du finnas beredd då skiljmassans timme slår — må den skåda tillbaka, den skall vid

din graf icke finna kalla och liknöjda hjertan!

Och Vi kamrater! må vi lemna detta rum med den föresatts att såsom den vi sakna, söka mod och undergifvenhet för lifvet, frid och kärlek i döden.

157 G. G. SNELLMAN — J. V. SNELLMAN 15.II 1835
HUB, JVS handskriftssamling

GamlaCarleby den 15:de Februarii 1835.

Bästa Bror!

Ditt kärkomna bref af den 26:te P(osteri)to hade jag nöjet emotaga för en par post dagar sedan, hvarför jag här till svar derå vill meddela följande; nemligen, att jag nu mer ej kan antaga de gorda anbuden, emedan jag kort för än jag fick dit svar hant reqvirera ifrån P(eters)burg, och orsaken dertill var att jag ej vågade längre uppsjuta med requisition för att i vår ej bli blottstältdt, och må de nu skylla sig Sjelfva då de ej kunne lemna afgörande svar förut, dessutom är priset för högt då det går öfver 2 R(iks-daler Banc)o per lispund; Förlåt bästa vän för det besvär jag förorsakat Dig härmed.

Med sista Post hade jag bref af B(ror) Janne ifrån Gloucester dat(erat) den 19. Januarii, 8 dagar derefter skulle han afsegla derifrån på Cadiz, han har mådt bra. G(ud) v(are) lof. Carin är ännu här för att söka bot för sin Sjukdom hos Fontell, få se hur det går sen hon får medicin hvilken Doctorn förskrifvit derifrån emedan den ej skall finnas här på Apothe-ken, beklagligtvis — Carin, Carolina, & Lillan, be om sina hjertliga hlsningars anmälan, äfvenså vännerna allesamman — förblifver Din

tillgifna Vän
G. G. Snellman

P. S. Anett ej förlömmades, utii omnämnde helsningar, huru befinner hon sig i hufvudstaden, lef väl

D(en) S(amme)

158 C. A. SNELLMAN — J. V. SNELLMAN 17.II 1835
HUB, JVS handskriftssamling

Wasa den 17:de Februarii 1835.

Huldaste Broder

Jag har sedan den 7:de Januarii varit här, och med ifver arbetat i Naviga-tion. Undertiden jag var hemma ännu väntade redan med säkerhet några rader ifrån Dig, och i samma hopp har jag ända tills nu fortfarit, men som jag nu förlorat alt hopp att erhålla något, och jag utom behofvet af att skrifva till Dig, äfven har annan orsak, som äfven varit ett skäl hvarföre jag ej förut skrifvit, ty; jag har ända tills nu haft hopp om att jemte brefvet blifva i tillfälle att att återsända Dig det Du var så god och sände mig till Wiborg, men oagtat alla ansträngingar har det till Dato varit mig omöj-ligt. Jag har väl förnärvarande, något litet öfver hvad jag i Vinter kommer att behöfva, men när jag ej kan betala alt så tycker jag det är mera